

[Himmelstrup.]

være lettere at gennemføre privat Vareudveksling over for vor sydlige Nabo, end det tidligere har været, og jeg vil meget gerne henstille til den højtærede Handelsminister, at Ministeren skaber saa gode Muligheder herfor som overhovedet muligt.

Men ellers findes Hovedbestemmelserne paa det Omraade, der jo har haft særlig Interesse i Diskussionen om Valutaordning og Vareregulering, i § 3 og i § 4, hvorefter Ministeren altsaa uden nogen som helst Forskrift om, hvordan han skal forholde sig i dette eller hint Tilfælde, kan regulere Import og Eksport og foretage forbrugsbegrænsende og varefordelende Foranstaltninger. Den højtærede Minister kan jo i og for sig meget godt lade Valutacentralen som saadan bestaa under et andet Navn, det er der ikke noget i Vejen for, han kan i det hele taget gøre næsten, hvad han vil. Jeg vil oprigtig haabe, at den højtærede Handelsminister vil administrere Loven paa en saadan Maade, at det ikke alene bliver en Forenkling, men ogsaa, saa vidt muligt, bliver en Afvikling. Dog, det kan man altsaa ikke se noget som helst af i Lovforslaget, det afhænger ganske af den højtærede Minister. Den eneste Forpligtelse, som i Virkeligheden hviler paa Ministeren, er den, der findes anført i Lovforslagets § 11, hvor der staar, at Ministeren skal nedsette, som det hedder, et Vareforsyningsraad efter Forhandling med forskellige andre Ministerier. Det kan jo være meget godt. Om det vil faa nogen Betydning, vil dog ganske afhænge af, hvem der bliver Medlemmer af dette Raad, og dernæst af, i hvor høj Grad den højtærede Minister vil følge de Raad, der bliver givet.

Saadan som Forslaget fremtræder nu ved denne første Behandling, afhænger det, der skal ske, i Virkeligheden ganske af Ministerens Administration og af den Aand, hvori Administrationen finder Sted. Jeg vil oprigtig haabe, at det maa vise sig, at Grundtanken i Administrationen af denne Lov maa være den, at vi skal fremme vor Vareomsætning med Udlandet saa meget som overhovedet muligt, baade Importen og Eksporten, og jeg vil ikke lægge Skjul paa, at paa dette Omraade ser jeg med større Tillid Administrationen lagt i Hænderne paa den nuværende højtærede Han-

delsminister end paa hans Forgænger. Jeg haaber og tror altsaa, at dette Lovforslag ikke alene betyder en Forenkling, men at det ogsaa vil betyde en Afvikling inden for de Omraader, hvor Afvikling overhovedet er mulig.

Jeg vil dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger om nogle Enkeltheder i Forslaget. I § 3, 1ste Stykke, staar, at Ministeren skal

„give nærmere Regler for Udstedelsen og Benyttelsen af Indførselsbevillinger. For Udfærdigelse af saadanne Bevillinger erlægges et Ekspeditionsgebyr, der andrager 2,5 pro mille af Bevillingens paalydende Beløb, dog mindst 1 Kr. for hver enkelt Bevilling“.

Jeg synes, at det er for meget. Jeg kan ikke rigtig lide, at Staten skal tjene paa saadanne Foranstaltninger. Paa Tillægsbevillingsloven for 1939—40 er opført en Indtægt af disse Ekspeditionsgebyrer paa 3,4 Mill. Kr. Samtidig er paa Handelsministeriets Budget paa Tillægsbevillingsloven opført en Udgift til Valutacentralen paa 2,6 Mill. Kr. I og for sig er det urimeligt, at Staten skal skære sig en Million paa den Forretning. Jeg vilde dog henstille til Ministeren — det drejer sig jo ikke her om mange Penge —, at noget saadant ikke sker. Det samme er i og for sig Tilfældet med Hensyn til Clearinggebyret, som Nationalbanken tager for at forvalte Clearing-aftalerne. Den højtærede tidligere Handelsminister omtalte det i sin Fremsættelse tale paa Sp. 4873, hvor den højtærede Minister siger:

„Endvidere er de hidtidige Bestemmelser om Opkrævelsen af et Ekspeditionsgebyr for Indførselsbevillinger bibeholdt. I denne Henseende minder jeg yderligere om, at der af Nationalbanken opkræves et Clearinggebyr for den rent bankmæssige Forretning, der udføres ved Clearingordningen.“

Jeg nævner dette, fordi der har været nogen Strid mellem Nationalbanken og de Folk, der skal betale dette Clearinggebyr, om Størrelsen af det. Fra de eksporterende Erhvervs Side har man ment, at Nationalbanken selvfølgelig skal have sine Udgifter dækket — det er klart —, men heller ikke mere. Der er ikke nogen Grund til, at Banken skal tjene paa den Slags Forret-